

Sygn. akt III Ca 423/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SR (del.) Anna Hajda (spr.)

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 886/13

1 oddala apelację;

2 zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 423/14

UZASADNIENIE

D. M. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W. żądając zasądzenia na jego rzecz kwoty 11.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z jednoczesnym zasądzeniem kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód stwierdził, że dochodzone roszczenie obejmuje zadośćuczynienie za krzywdę jaka stała się jego udziałem w związku z wypadkiem który miał miejsce w dniu 11 grudnia 2011r. W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany stanowczo stwierdził, że kwestionuje swoją odpowiedzialność za szkodę spowodowaną zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 11.12.2011r. zarówno co do zasady jak i wysokości.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawą jej treści rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

W dniu 11 grudnia 2011r w Z. na skrzyżowaniu ulic z instalacją świetlną R. G. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) nr rej (...) dojeżdżając do skrzyżowania nie zachował ostrożności i nie wyhamował w celu zatrzymania się na czerwonym świetle i doprowadził do zderzenia z samochodem marki s. nr rej (...) kierowanym przez powoda D. M.. Powód w momencie uderzenia był zapięty pasami bezpieczeństwa. Bezpośrednio po zdarzeniu powód nie odczuwał żadnych dolegliwości . Na miejsce zdarzenia nie wezwano Policji a strony sformułowały wspólne pisemne oświadczenie o zdarzeniu drogowym w którym sprawca wypadku R. G. przejął na siebie odpowiedzialność za jego spowodowanie . Następnego dnia powód samodzielnie poszedł do Szpitala Miejskiego w K. gdzie wykonano zdjęcie RTG i zdiagnozowano skręcenie kręgosłupa w odcinku szyjnym . Powód kontynuował leczenie od dnia 13 grudnia 2011r w (...) w G. Fundacja (...) . Kolejne wizyty w poradni miały miejsce w dniu 22 grudnia 2011r zaś ostatnia w dniu 12 stycznia 2012r.

W dniu 11 stycznia 2012r powód przesłał pozwanemu pismo którym zażądał zapłaty kwoty 14.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za ból i krzywdę oraz kwotę 298,00 zł tytułem kosztów opieki i leczenia w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania pisma. W odpowiedzi na zgłoszone roszczenie pozwany w piśmie z dnia 24 lutego 2012r stwierdził, że nie znalazł podstaw do uznania by powód w zdarzeniu w dniu 11.12.2011r odniósł jakiegokolwiek obrażenia ciała lub rozstrój zdrowia.

Sąd oddalił wniosek odwodowy o sporządzenie opinii przez biegłego z zakresu ruchu drogowego i motoryzacji na okoliczność ustalenia czy było możliwe aby powód doznał urazu odcinka piersiowego kręgosłupa w momencie gdy uczestniczył w kolizji drogowej z dnia 11.12.2011r albowiem teza dowodowa zgłoszona przez strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników wykraczała poza specjalizację szczegółowo określonego biegłego .

W tak ustalonym stanie faktyczny zważył Sąd Rejonowy, że powództwo należało uznać za niewykazane i podlegające oddaleniu . Żądanie zadośćuczynienia zgłoszone przez powoda znajdowało swoją podstawę prawną w 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z brzmieniem tych przepisów, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Źródłem zobowiązania z tytułu czynu niedozwolonego jest fakt wyrządzenia szkody (krzywdy), za którą ustawa czyni kogoś odpowiedzialnym. Treścią stosunku jest uprawnienie do uzyskania odszkodowania (lub zadośćuczynienia) i odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek naprawienia szkody (zadośćuczynienia krzywdzie) nazywany reżimem odpowiedzialności deliktowej (ex delicto).

Dodatkowo zaznaczył Sąd I instancji, że przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń obejmuje tylko i wyłącznie świadczenie, do spełnienia którego byłby w konkretnym przypadku zobowiązany ubezpieczony. Odpowiedzialność pozwanego wynika także z art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis ten stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Podkreślić należy, że zasadniczy spór pomiędzy stronami dotyczył podstaw odpowiedzialności pozwanego, a dopiero w późniejszym etapie wysokości dochodzonego roszczenia. Dla zaistnienia podstaw odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela sprawy szkody powód miał obowiązek wykazania wszystkich elementów szkody w tym w szczególności związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem sprawy szkody a powstaniem szkody u powoda w postaci uszczerbku na jego zdrowiu . Sąd Rejonowy po analizie materiału dowodowego uznał , że pozwany nie sprostował temu obowiązkowi i nie wykazał dowodami w postaci dokumentów, opinii biegłego z zakresu ortopedii lub neurologii lub innymi dowodami, że uszkodzenia jego ciała stanowiące szkodę w postaci obrażeń kręgosłupa powstały w dniu 11.12.2011r w wyniku wypadku drogowego. Mając na względzie powyższe Sad I instancji oddalił roszczenie powoda albowiem nie wykazał on podstaw odpowiedzialności sprawy wypadku i odpowiedzialności pozwanego. O kosztach postępowania sad orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem Sądu Rejonowego nie zgodził się powód wywodząc apelację, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego i motoryzacji, złożonego przez pozwanego w odpowiedzi na pozew w sytuacji kiedy sporządzenie opinii jest istotne dla ustalenia czy uraz kręgosłupa, jakiego doznał powód mógł powstać w wyniku zdarzenia z dnia 11 grudnia 2011 roku;

- naruszenie art. 217 § 2 kpc poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego i motoryzacji, której sporządzenie jest istotne dla ustalenia czy uraz kręgosłupa, jakiego doznał powód mógł powstać w wyniku zdarzenia z dnia 11 grudnia 2011 roku;

- naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez:

a) uznanie dowodu z przesłuchania powoda za niewiarygodne w części, w której powód opisuje przebieg zdarzenia z dnia 11 grudnia 2011 roku i jego wpływu na zdrowie powoda i niewskazanie przyczyny dla której sąd odmówił wiarygodności temu dowodowi,

b) uznanie dowodu z przesłuchania M. M. i M. R. za niewiarygodne w części, w której świadkowie opisują przebieg zdarzenia z dnia 11 grudnia 2011 roku i jego wpływu na zdrowie powoda oraz niewskazanie przyczyny dla której sąd odmówił wiarygodności temu dowodowi,

c) uznanie, że dowód w postaci karty informacyjnej z Izby Przyjęć Szpitala Miejskiego w K. z dnia 12 grudnia 2011 roku nie wskazuje, że uraz powoda ma związek przyczynowy z kolizją z dnia 11 grudnia 2011 roku;

- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez:

a) uznanie, że siła uderzenia samochodu sprawcy marki s. (...) w samochód powoda marki s. była mała, w sytuacji gdy z załączonej przez stronę pozwaną karty kontroli optymalizacji z dnia 13 grudnia 2011 roku wynika, że likwidator szkody uznał, że wszystkie części pojazdu powoda, które zostały uszkodzone w dniu 11 grudnia 2011 roku muszą zostać wymienione,

b) uznanie przez sąd, że siła uderzenia w samochód powoda była mała skoro samochód sprawcy wypadku jest cięższy niż samochód powoda i w pojeździe powoda skutki uderzenia powinny być najbardziej widoczne, a takie nie były, w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w samochodzie sprawcy nie stwierdzono żadnych uszkodzeń, a największe – jedyne uszkodzenia były w samochodzie powoda;

- naruszenie art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc poprzez braki w podstawie faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie nie wskazanie przez sąd przyczyn, dla których odmówił wiarygodności dowodom z zeznań świadków i powoda.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego ds. ruchu drogowego i motoryzacji i uwzględnienia powództwa oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I instancję i kosztów postępowania odwoławczego. Jako ewentualny sformułowano wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach apelacyjnych.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik strony pozwanej domagał się oddalenia apelacji, zasądzenia na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego oraz oddalenia wniosku dowodowego zawartego w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść spodziewanego skutku, jako że zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny i z tak ustalonego stanu faktycznego wyprowadził właściwe

wnioski, w szczególności zaś trafnie rozważył kwestie wykazania przez powoda związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 11 grudnia 2011 roku a powstaniem szkody. Odnosząc się do zarzutów apelacji należy podkreślić, że w sytuacji, gdy – tak jak w niniejszym postępowaniu – pozwana kwestionuje zasadę swojej odpowiedzialności, podnosząc już na etapie postępowania przedsądowego, że postępowanie to nie wykazało by obrażenia wskazywane przez powoda mogły powstać wskutek określonego zdarzenia drogowego, kwestią o pierwszorzędym znaczeniu jest wykazanie przez powoda występowania związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem a szkodą w postaci konkretnych obrażeń ciała, a w dalszej kolejności także rozmiaru szkody. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że powód obowiązkowi temu nie sprostał. Oczywistym jest, że środkiem dowodowym umożliwiającym w sposób jak najbardziej pełny wykazanie związku przyczynowego w okolicznościach rozpoznawanej sprawy jest dowód z opinii biegłego, który dysponując wiadomościami specjalnymi jest w stanie w oparciu o ustalony w sprawie stan faktyczny wskazać na występowanie lub nie związku pomiędzy określonym zdarzeniem a szkodą. Za chybiony należy uznać zarzut apelacji dotyczący oddalenia wniosku strony pozwanej o powołanie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i motoryzacji. Wniosek ten został oddalony postanowieniem Sądu z dnia 3 września 2013 roku (k. 96 akt). Strona pozwana nie złożyła zastrzeżenia w trybie art 162 kpc, zatem możliwość powoływania się na ewentualne uchybienie Sądu w tym zakresie została bezpowrotnie utracona. Z kolei zarzut dotyczący oddalenia wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego nie mógł się ostać po pierwsze dlatego, że wniosek złożony przez powoda był spóźniony, a po wtóre wobec całkowitej nieprzydatności tego dowodu na okoliczności, na które został powołany. Powód domagał się by dowód ten przeprowadzić celem wykazania, że uraz kręgosłupa, mógł powstać wskutek zdarzenia z dnia 11 grudnia 2011 roku. W tym miejscu powtórzyć wypada za Sądem Rejonowym, że na powyższą okoliczność winien zostać powołany dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, nie zaś z zakresu ruchu drogowego i motoryzacji.

Wyłącznie biegły z zakresu medycyny, ze specjalnością ortopeda traumatolog mógłby wskazać na istnienie związku przyczynowego pomiędzy określonymi urazami doznanymi przez powoda, a konkretnym zdarzeniem drogowym, przy uwzględnieniu jego przebiegu i po przeanalizowaniu zaoferowanego materiału dowodowego, zarówno w postaci zeznań świadków jak i dostępnej dokumentacji medycznej. Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek dowodowy zawarty w apelacji został oddalony. Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji wskazać należy na ich bezpodstawność w kontekście wyżej wskazanych rozważań. Podkreślenia wymaga, że w postępowaniu sądowym zupełnie inna jest rola dowodu z zeznań świadków, którego celem jest ustalenie określonego stanu faktycznego, a inna jest rola dowodu z opinii biegłego, której celem jest naświetlenie i umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy. Zatem nie można podzielić argumentacji wskazanej w apelacji dotyczącej naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc, w sytuacji gdy dla wyjaśnienia kluczowej okoliczności niezbędne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, o co strony postępowania nie wnioskowały. Niezależnie od powyższego wskazania wymaga także, iż Sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji na podstawie dowodów osobowych (zeznań świadków i stron postępowania). Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego z zeznań świadków i przesłuchania stron oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału. Przy uwzględnieniu wskazanych kryteriów nie sposób zarzucić Sądowi I instancji naruszenia art. 233 § 1 kpc. Ostatni zarzut apelacji dotyczący naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc także nie zasługuje na aprobatę. Zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. Dokonując, w ramach kontroli instancyjnej, oceny zasadności tego zarzutu doszedł Sąd Okręgowy do przekonania, że pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia pozwalają zarówno prześledzić tok rozumowania Sądu Rejonowego, jak i podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując powyższe apelacja podlegała oddaleniu, stosownie do treści art. 385 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do dyspozycji art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR(del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Gabriela Sobczyk